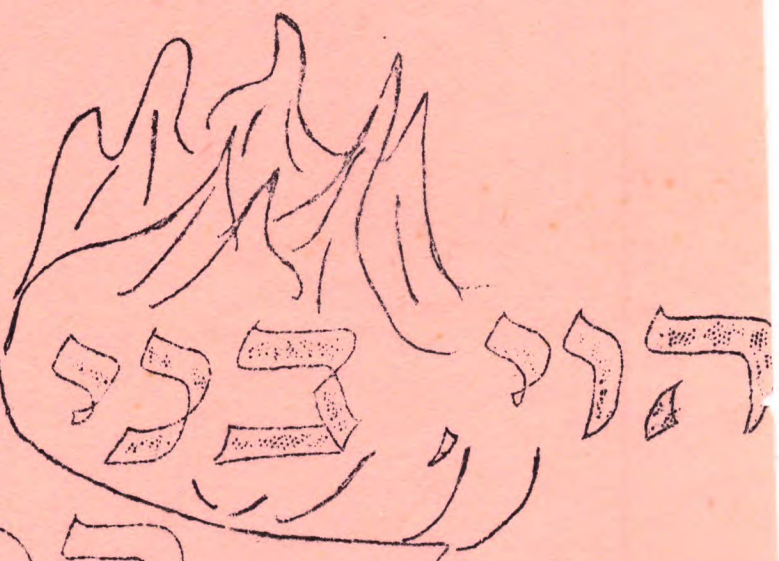

עלון החטיבה
גבעת-חיים
שנת 1958 ח"ס

96/5 30/א/

המכבים
חשפו
שכבות
אורים
רבים!

אנו מדליקים

שעת ג'לן הערביים, כוכבים ואשונים מפציעים
 במרום: הצללים מגיחים מבעד לצמרות העצים וכו-
 לעיה את שארית האור, אותה שעה מטייל הייתי במשק
 בכיוון גן הילדים החדש. עוד מרחוק הגיעו לאוזני
 שירי חנוכה ידועים. בחלונות רטטו שלל נרות שה-
 יפיעו אורם החם באפלה. עמדתי כאן כך ליד החלון
 והסתכלתי בפעוטים הסרים במתיקות ובהתלהבות.
 השירה קלחה והדהדה באיורו של עולם, ריח הנ-
 רות שהגיע לאפי עורר את זכרוני והעלתי שוב ושוב
 פרשיות הגבורה של עמנו בכוחות הגלומים בעם הנצחי
 שהנר כאילו הוא הסמל. ובדמיוני הפלגתי... בימים
 ההם ובזמן הזה-בימים ההם היו משפחת המכבים שהר-
 ימה את נפ המרד לגאולת העם, ובר כוכבא ולוחמי
 מצדה שידעו לעמוד ולחדול בכבוד, ובימנו אלה -
 אותם מורדי הגיטאות וגבורי שיבת-ציון המחודשת
 ובמאבק הישוב בימי המנדט הבריטי, פושת המצור על
 מסקנו לעתה מלאו 12 שנה מאז. ואת אותם גיבורי מל-
 חמת השחרור, ולוחמי סיני.
 כל אלה הם נקודות אור המאירים והמלויים את ההסט-
 וריה של העם היהודי שהצפתחותו היא שלשלת גבורה
 עילאית ומאבק לחירות. מדי שנה בשנה טוב מועלים
 ניצוצות אלו שדלקו בימים ההם ובזמן הזה.

מ.ע.

... תקצית הצלחה

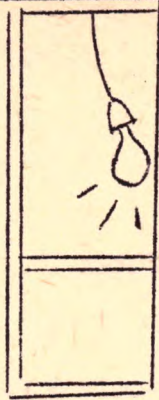
* נאחל הצלחה ליהודית בהכנסה למערכת
 "עלומים" לכתיבת כותרות ו"להציל"
 את הבת היחידה שהיחה בועדה עד עכשיו.
 * נערכה מסיבה שתוכנה היחה "שנתיים
 למבצע סיני", ההצלחה היחה לאעל הגובה..
 אך המורל בסיומה הגיע לשיאו. אפילו
 בולי העץ הרקובים יותר ניסו להדקיד
 עצמם בהורה הפוערת. יאט להקת האופים
 אירגן את המנון להקתו כשהלהקה בהצטר-
 פות עוד כמה "מסוגעים" מלווה במחיאות
 כפיס בקצב שלט נקודות עובי.
 * * * * *
 * לכבתא רות(המטפלת) לדוד ג'ידא,
 * לגבי ודרורה ההורים וליחו בני המ-
 * שפחה מזל טוב להולדת אורלי;
 * * * * *

* לחוג הנוער "האומלל" שלנו ניסה
 בשבת להרקיד את עצמו אך זה לא הלך.
 היה מזל בגלל שמזמן לא שמענו אסיפה
 מענינת כמו זו שהיתה בערב זה.
 * "איזה ידלים יפות!" מה היא מסחכלת
 עלי מכל צד, רוצה משהו?", אלו ועוד
 רבות תגובות ההתרשמות הובאו ומובאות
 מפי המפובוננים בתערוכת "ליאונרדו
 דה-וינצ'י".
 * בשיחת החברה האחרונה הוחלט שכעת
 חייב כל אחד להזדיין באומץ לב ולחתום
 אח שמו מתחת המאמר (או השיר) שהוא
 מוסר למערכת "עלומים". כמו כן דובר
 בה על בעית השלילון בכסף והסכום
 הנדרש לקומונה.

בזמנינו דינא

כשניגשתי לחיבור ושימה זו לא התקשתי-לאצרי-
 במציאת ליקויים בחברתנו. מכיר אני אותה זה
 כמה שנים ואפשר לומר שהשנה רבו נקודות האור,
 גם כישנשנשאר מגרעות רבית ויסודים. אעמוד
 תחילה על בעיית המסיבות. מתחילת השנה היו מסיבות
 פיק מסיבות. אולם אל נתבונן רק בקנקנים, אלא
 במה שיש בהם. המסיבות לאחרונה הפכו להצגה
 להנאתו של ה"קהל" והמציגים תמיד קבועים. (שיטה

של ועדת חרבות המקילה לה את ההכנות למסיבה). הקהל הבא למסיבות יוצר אטירה לא
 מתאימה כדוגמת המסיבה האחרונה. "הקהל" חפס את מקומו מול ה"מציגים" ונוצרו שני
 מחנות נפרדים. (חבל דק שלא היתה במה). כמובן בדרך כזאת הופך הקהל לגורם מפעיל
 ובאשר לתוכן של המסיבות; החומר כבד מדי, אפילו מסיבה אשר לפי תוכנה היתה צריכה
 כה להיות יותר קלה, הופכת לכבדה מפאת אי התאמת החומר. זה הגיע לאבסורד ומסיבה
 "שנתיים למבצע קדש"; המסיבה נפתחה בקריאת "יזכור" ארוך ומיגע. והחברה הופכים
 את המסיבה לשעשוע רכיליות ושיחות חולין אחרות. המסיבה נגמרת לרוב לאחר ההקדמות
 ואז החברה בורחים להרצאה בחדר האוכל או לחדרים. לכן אני מציע לוועדת חרבות
 להכין מסיבות קלות יותר בתוכן, "ולמציגים" הקבועים אני מציע להפסיק להקריא
 לפחות לשלושה חודשים.

"עלומים" הפך אצלנו לעתון של קבוצה ספרותית, המוציאה אותו בזמן האחרון בקביעות
 אין העלון מבטא את כל החברה והוא למעשה עלון של כתיבים קבועים, ובעיקר אלה
 חברי המערכת, שכל אחד מזכה אותך במספר רשימות בעלון אחד. החברה לא מקבלים פה
 את העלון היות והם לא מרגישים שהעלון הוא שלהם, ומבקרים אותו כמו את "מרחב".
 ודברי קריאה אחרים.

בשיחות החברה: בזמן האחרון החלו לדון על דברים עקרוניים ביסודות חברתנו, וזה
 לשבחם של הנוגעים בדבר. הבעיות העקרוניות מתעוררות עקב המציאות בה אנו נפגשים
 יפ. יפ. יפ. (בעיית השיוויון והקומונז' למשל). מתוך השלחות אפשר ללמוד את יחסו
 החברים לשאלות השונות, חוסר ההבנה הבוגרת וחוסר ידיעה מספקת בעניינים הנ"ל
 רוב החברה אינם יודעים מהי קומונה, מהו ערכה ולמה היא נחוצה לנו. ולכן הם
 מתבטאים כפי שהתבטאן בשיחה האחרונה. אין פלא לרוב הדעות שהובעו בשיחה זו
 שבטאו את ההתנגדות לקומונה בכסף ורמזו אף על התנגדותם לקומונה בכלל, כי כל
 אחד עושה רק את חשבונו הפרטי. ולכן יש לעשות בחברתנו פעולת הסברה נוקבת ובהדו-
 רה בעניינים הנ"ל.

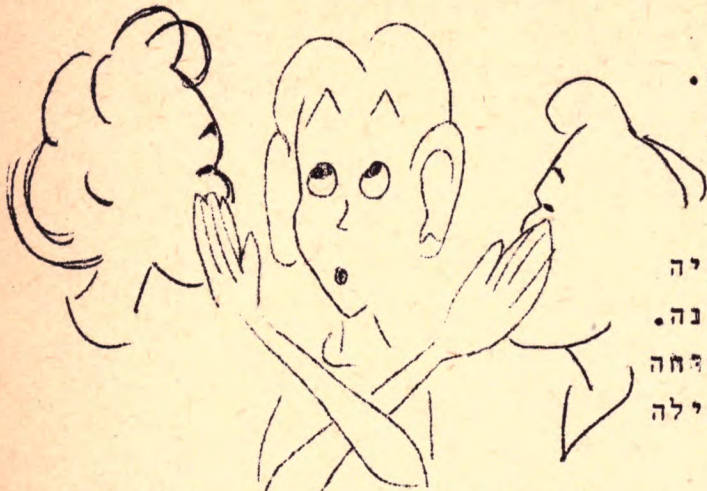
הכעלון העיקרי של חברתנו (ולא רק שלנו)
 לדעתי הוא בזה שלאחר סיום הלימודים אין
 המטח לפעולות החטיבה. כי אם הוציאה
 מהלימודים והחברה אין קיוט להחלטות של
 החטיבה בחוג הנוער שעדיין לא קם על רגליו.
 וכל עוד שלא יהיה המשכיות לפעולות החטיבה
 גם במסגרת חוג הנוער לא יהיה ערך לכל
 ההחלטות היפות שמועלות בחטיבה.

גיו וא (י"ב)

ליליא בוזתרת

כמה עולה פח נפט?

הירח שט לו שלו ומזהיר בינוח לעננים.
 הרוח פוזם חרוז חרוז בין עלעלי העצים,
 בין קולות הלילה השוקטים היו יללות
 התנים חדות ונוקבות.
 היה זה זמן מתאים לכוונותי. האויר היה
 נעים ואוירה חמימה וביחית שורה בשכונה.
 נסלתי את מחברתי והלכתי לרשום קטע שיהיה
 שבקע מאחד הצריפים, הייתה זו שיחה רגילה
 והרי היא כפי שקלטה אותה אזני.

"אתם יודעים?" שמעתי את קולה החד של חנה. "בוקר טוב, רק עכשיו גיליחתי"
 "ירוקה, את חיה על המאדים" "מטושטשת גם כן מבינה עניין". עטו עליה כולט.
 בחוץ בולמוס הקולות נכנס אמנון בצעקה: "חברה, מי סחב לי את הגלובוס? זה
 פשוט נורא מה שהולך פה". אך לפתע החל צוחק: "שמותי וחנורך התחזלו? אני כבר
 מזמן יודע שהם גמרו, אך לא רציתי לגלות."
 "מה???" פרצו כולם בצעקה, "גמרו?" ואנחנו מתוכחזקם כבר מ6.00 איך הם התחילו?
 "זה תמיד עם השמועות שלו, עזבו אותו, מי אמר לך בכלל שרוחתי וחנורך גמרו, רק
 אחמול דברתי עם רוחי...". פרצה דינה בשצף, והוסיפה בעוקצנות: "מוטב שתדאג
 לניצה שלך"; "זהו, נכון, הגיע הזמן שלא תתערב בענינים לא שלך ובמיוחד לא...".
 הוסיף מישהו אך קולו נבלע על ידי קולו הרם של רפי אשר טען בעוז רוח ובעידוד:
 "אתה מאם אחוז, מה אלה מבינות מהחיים שלהן, כל היום הן יושבות וסורגות";
 "גם כן סניגור", ליגלג איציק, "כל הערב יושב בחדרו ודוגר על שעורי בית.
 ופתאום מצדיק בהערכה כזו את חברו".
 דינה הוסיפה בעוקצנות: "חושב שהוא משהו, שומע בחצי אוזן ומפיץ בפה מלא".
 אמנון נפער כולו "לך מוטב לשתוק! הגיעהזמן שתשתקי, הפה שלך כל היום טוחן
 ומבסל קדחת". הצעקות והעקוצות נמשכו, אך הזמן עשה את שלו, הטעה הייתה מאוחרת.
 החלטתי להסתפק במועט זה (אשר אומר לגבינו הרבה). כשבאוזני מצלצליה אותה קולות
 לאשי סחרחר עלי מופע הידיעות רצתי לחדרי. לפני הכנתי קלטה אוזני: "מה עדי
 לא שמעתי?" "סתום" "מפגר, איפה אתה היי?"

נאוה.

אילת

עמוד השחר עליה...
 א שוב נוצצה אילת,
 כעלמה כחולת ריסיים.
 שביב אוור הרטיט בחלד,
 כגוזל הנישע בראש ימים.
 אורות ליטופיה נצדו בחבל,
 שמחה עוררו ביקום—
 המתבסר בקיצו של ליל,
 ותקוותו של יום.

מבטה כה שקט וחמים,
 מבט רוגע ויהיר.
 חכול עיניה-רסף ימים,
 כעין יצור זך ונדיר.
 אי משם קרא הגבר,
 ופקח עיני נרדמים.

הכנסת והתקבל לחברות

"איך היה הכנס?" שאלות כאלה קידמו פנינו בחזרנו מכנס י"ב בגבעת-ברנר. אודה על האמת התשובה היחידה שנראתה ליהיתה: "ככה". אם כי אינני מאיעה לאף אחד לענות רק מפני שתשובה זו פותחת פתח לעוד שאלות כגון "מה ככה?", "איך ככה?" וכו'. ועתה אגש למסירת הדו"ח. לפני הכנס נערך טיולון מפרוזדור ירושלים ורק לאחר-

ריו נחננסנו לגבעת-ברנר. הטיול היה חביב ברוח, לדעתי (והיא אישית) כדאי לערוך לאחר הכנס או לפרק זמן ארוך יותר. חבל על התכונה לזמן קצר כל כך. בניגוד לכנס עצמו (שהיה חצי ארצי) הועלו בעיות חשובות המתעוררות בשנה זו אם כי חלקן יכול וצריך להתעורר שנה שנתיים קודם לכן. מטרת הכנס היתה לעורר נקודות שונות, לרוץ עליהן רק כך שכל בן יגבש לו, פחות או יותר, דעה או שלל כל פניה יחשוב על הדברים קצת יותר "עמוק". לא היתה כונה לצאת עם החלטות מהיבנות. והנושאים עצמם: א. שנת מועמדות והכניסה לחברות (אוטו-מטית או לא) ? רור הדעות סיכמו שאין הכניסה צריכה להיות אוטומטית ושנת י"ב צריכה להיות כפי מבחן לבן העומד להתקבל לחברות. לדעתי כפי שאינתי לעיל אין זה מדויק לומר: "שנת מועמדות" מפני שאם כל אחד יבחון עצמו יוכח שאין שוני רב בדעתו מהיום בו נכנס לכיתה י"ב, אבל בכל זאת רצוי בשנה זו לשים דגש על הפעילות המעשית. לפני הכניסה עצמה רצוי שתבחר ועדה מהמסק (לאו דוקא בעלי תפקידיה) ותבדוק ותביע דעתה על כל בן לחוד אם ראוי הוא לכניסה. בקשר למקרה הקונקרטי של הכיתה שלנו למעשה אין בעיה מיוחדת כך שממילא הכניסה תצא די אוטומטית (וטוב כך). ב. כניסה לפני הצבא או לאחר? המתנגדיה לדעה של כניסה לחברות לפני הצבא הביעו את הנימוק ש אין בן המסק מכיר אורות חיים נחרות והוא עלול להתקל בהן בצבא ולהפגע, ז.ס. כדאי לדחות את ההכרעה. דעת הרוב היתה מנוגדת לדעה זו והנימוקים: שכעבור 18 שנות חיים בקיבוץ הבן מגבש לו פחות או יותר דעה ומסוגל להכריעה וחשוב שדוקא כאשר ייחקל במבחנים קשים ודעות שונות יהיה לו עורך וידע על מה לעמוד. דחית ההכרעה היא למעשה מין בריחה וחוסר "לקיחת עצמו בידים" של הבן. הבן חייב לדעת היכן הוא עומד כעת. ג. שנה שלישית אחרי או לפני הצבא? בנוגע לשנה שלישית עצמה לא היו מתנגדים על אף שרבים מעוררים בינם לבינם: מוטב לי להשטר במסק שגודלתי בו, יותר נוח בו בכלל...

טבעי הוא שאדם שואף לנוחיות ודי חושש מפני החדש ונכון שבדרך כלל החש קודם אבל בנקודה זו לצערי אין זה כך (ויש לזה סיבות). הרוב צידדו בעד שנה זו אחרי האירות בצבא מפני שלאחר שנים אחדות של חלישות זה מביא בחזרה לחיזוק. הקשר ל"קיבוציות" ואף מפחיתה את הציניות והאדישות שמתגנבים בשנים הללו! לנוכח המציאות החדשה, המחייבת. אלה למעשה שלש הנקודות שהועל בחוג בו אני השתתפתי (אין זה מחייב לגבי השאר). על אף שהכתוב תפש הרבה מקום אין אלה בלא מעט מזעיר ממכלול הבעיות ויש מקום לפתח עוד ועוד ורצוי שזה ייעשה.

האזירה בכנס היתה רפופה (אולי זה קצת בגלל מזג האויר שהיה בשוכרינו). מצב כיחות י"ב ממקיים אחדים די עגום. היו השתמשויות ואיחו-רים רבים שפגמו מאד. מטרת הכנס הושגה והיתה

מפרזטזוקזול

החברה

13/11/58

שיחת חברה מס' 5

על סדר היום:

א. בעיות שונות של עלון התא

ב. התקציב השנתי

ועדת העלון העלתה כמה מהבעיות בהן היא נחקלה, ובמקביל לכך פירסמה בעלון את עינין אי-כתיבת השם. בשיחה הועלו גם בעיות סגנון החיבורים והבעיה הנצחית - סירוב לכתיבה. הדעות היו ברובן אחידות: לועדת העלון ישנה הסמכות לסגנון חיבורים אולם בגמישות יתר. בקשר לסירוב לכתיבה היו שאמרו שיש להוריד את רמת העיתון כדי להחאימו לכלל הלהואיאו רק בכל חודש. לדאבוננו הרב לא התפתחה השיחה כראוי, הבעיות השונות לא נוחחו והסיכום הכללי היה שטחי ורק לצורך הסברתי, והרבה הוא לא עזר לעבודת המערכת, ונקוה שתהיה על כך עוד שיחה, והפעם בהשתתפות המורים.

ישנו רצון השנה לשנות את הנוהג הקבוע לגבי "קומונה" בכסף, והובאו כמה הצעות:

צבי: התקציב השנתי יהיה 17 ל"י. הצעת המזכירוח המא להוריד מזה 2 ל"י לצרכי החברה, ועוד לירה לכיסוי חלק מהוצאות הדרך של אלה הנוסעים למקומות רחוקים. הנימוק: במידה וילד נוסע רחוק, עליו לעבור את התקציב בכל מיני דרכים, וזאת אין אנו רוצים. ההצעה למנוע את הדבר באופן חלקי אמנם, אבל גם זו התקדמות. חלקו הראשון של הויכוח נסב על עינין הלירה לצרכי נסיעות. דעות הכלל לא היו לגמרי שלימות בדבר הורדת הלירה מהתקציב האישי, אולם מאחר ש- הכירו בצורך זה נשמעו הצעות מהצעות שונות:

אלי: להשגת כסף זה יש לעשות גיוטים. את הוצאות הדרך של ילדים הרחוקים מבית הוריהם, יש להטיל על התקציב הכללי של בית-הספר.

שולמית: כדאי לנסות גידולים על חלקת אדמה ולהקדיש את הרווחים למטרה זו. ונשמעה גם דעה קיצונית:

ראובן: אסור לעשות זאת, כי אז יבואו ילדים ויטחטו סתם כסף.

כאן הועלתה בעיה עדינה הפוגעת באחד מעקרונות היסוד של הקיבוץ, - היות מון הניתן לחבר ולחברה הקיבוצית. כדאי פעם לדון על נושא זה ביחד ה- חבה. לאחר הצבעה הורדה ההצעה והתקציב הועמד על 15 ל"י ו-2 ל"י לקומונה החלק השני בויכוח נערך תוך סערת רוחות. הוטחו האשמות כבידות על צורת החזקת הכסף וחלוקתו, ועל מצב הקומונה בכלל:

עמוס: מה שהיה עד עכשיו לא יכול להמשך...

דוד: ... זאת רמאות ולא קומונה...

נדב: ... אין רמאות, פשוט אין קומונה...

יהודית: אם ניקח בגלוי כסף מההורים רק נטיר את הצביעות שכיסתה את הקומונה שלנו.

...ולאחר מכן...

עמוס: אני מציע לא לתת את הכסף בידי ועדת קומונה, אלא להשאירו במזכירות המשק, וכל אחד יקח אותו בנפרד, או שאמו תעשה זאת.

לאחר שהצעה זו נחמכה בדבריהם של עוד כמה, נערכה הצבעה וההצעה נחמכה קבלה. כאן נסערו הרוחות מהצד השני:

ג'ורא א.: החברה נחדדרה כבר מטפיק בנידון זה. יש לשמור על סימן ההיכר הי- חיד שעוד נותר לקומונה שלנו.

נדב: החלטה זו עושה צחוק מהחברה. אני מציע לבטלה ולערוך הצבעה מחודשת.

נערכה הצבעה שניה, וברוב ברור של 80%

1/7

18/11

12/4

101

תאריךים קחוגים

23/9

... נ ו ב מ ב ר ...

1/1884 - פינסקר, לילינבלוט, חכלהחברה של חובבי ציון התכנסו בקטוביץ.
8/1950 - הקרב האירי הראשון בין מטוסים אמריקניים וסובייטיים. כרוש-צ'וב אחד נפל.

1897 - נולדה צללית העונה לשם אניורין ביוואן.

20/1923 - חושבי גרמניה נעשו למיליונרים בריבוע, לאחר ששער המטבע שלהם הגיע לכדי 10¹² חלקים של הדולאר. אכן, "דויטש-לנד איבר אלס".

1692 - במסגרת מפעל לציד מכשפות, נבחרו 19 מתנדבות. המקום: סאלם, אר"הב.

29/1937 - נתגלה שוק שחור ליחסי חליפין. החשודים: צרפת ובריטניה שהגישו להיטלר קולוניות תמורת "שלום". הן שוחררו בערבות עד 1939.

165/- - יהודה המכבי קפץ על השכל וכבש את ירושלים. הצרה היחידה היא,

שאת ביון-המקדש לא ניקו עוד מחנוכה שעבר, ויוד'לה נאלץ לשוּף או-חו. בזיון. זה לקח לו שמונה ימים; לפחות שיתנו לו את זה על חש-בון עבודה או לימודים...

29/1947 - הפתעת משחקי השבוע: ישראל ניצחה את אנגליה במשחק "ידידותי", ונכנסה לליגת האומות המאוחדות של עונת '48.

תיקון המעוות: במדור זה של חודש אוקטובר הושמט משום-מה תאריך הולדתו של ביג'י, שהוא 16/1886. איתנו הסליחה.

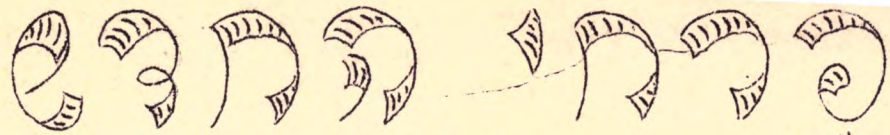
כך נכנס תחילה

כידוע בכל שנה מצטרפת כיתה ז' לחטיבה והכניסה איננה אוטומטית, על הכיתה לעבור מבחנים ומשימות, משום כך החלטתי לפנות לכיתה ז' כדי לשמוע מה בפיהם וכיצד הם רואים את הכניסה לחטיבה.

מצוייד בשאלות גרנטתי לכיתה המוארת, פגשתי שם בשלש בנות שהיו רכונות על אקורדיון אחד, הצגתי עאמי ומטרחי והחילותי לשאול: מתי לפי דעתכם היתה צריכה להיות המניסה לחטיבה? בתחילה הן שתמו מחוסר עמדה אך לאחר מכן החלו התשובות קולחות זו בתוך זו. ומתוך מקהלה צורמנית זו בקושי ירדתי לסוף דעתן האומרת: המניסה לחטיבה צריכה להיות לאחר שלמירה ישנה ידיעה כללית על הנוער העובד ועל החטיבה ולאחר שהיא ביצעה את כל המשימות שנתינו לה.

איזה משימות ניתנו לכם לבצע ומה ביצעתם עד כה? קיבלנו 10 משימות שעלינו לבצען במשך השנה והן: שמירת לילה, נסייעת בחוליות למשקים, זריעת חלקת ירקות בדונס וחצי (מינתיים רק אותה אנו מבצעים), כמו כן קאירה בחרמש, יציאה למחנות והקמת המתקנים החיוניים שם והלינה בו. עלינו גם לבקר במפעלים שגורים עובדים בו ולדעת היטב את הדומר על הנוער העובד, כך עלינו לעבור קליעה ברובה זעי, פגישת הכיתה עם היתה המקבילה לה במשק אחר ולבסוף לאחר גמר המשימות הללו צריכים לערוך את הבר-מזוה שהנה הכניסה לחטיבה.

איך המצב החברתי השנה? המצב החברתי משתפר אם כי המריבות בין שני המינים לא פסקו עדיין אך נטוה שנוכל להתגבר על זה. כמו כן הכיתה עורכת אחת לשבוע פעולה כיתחית וישנה כמו כן פעילות ראינית גם בשכבה הבינונית. בזה סיימתי את שאלותי. הודיתי להן ופניתי לדרכי.

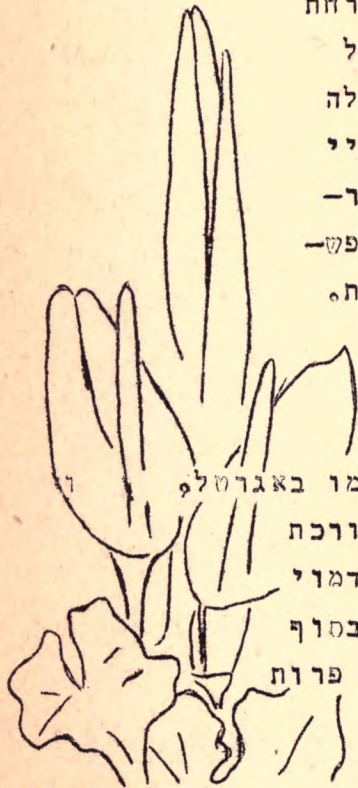

הרקפת

מן הנפוצים והמפורסמים בפרחי ארצנו פורחת בכל ביזורי ההר - והגבעות הים תיכוניות כל החורף כולו, בקיץ נשארת באדמה הפקעת הגדולה והשטוחה. בראשית החורף בוקעים העלים, דמויי לב ומצוירים בעורקים בהירים ואחריהם - הפרחים הלבנים והורודים. עלי הכותרת שלהם מופשלים ל אחר ומשוים לרקפת את זמותה המיוחדת.

לוף צרף-ישואלי

אין הוא פרח גמוגן המקובל, כי איש לא יקטוף אותו לשימו באגרסלק בעל פרחים גדולים ורבי עניין. הצמח רב-שנתי, ולו פקעת מאורכת באדמה. בראשית החורף בוקעים העלים - גדולים מאד ובמיטת דמוי חץ. הפריחה - בצורת מתחל קסיפני ועמוץ נעוץ בו, במילתה בסוף החורף. בקיץ נובלים העלים ונוחרים הפקעת וגבעוליים נושאי פרות אדומים.

צבעוני ההרים

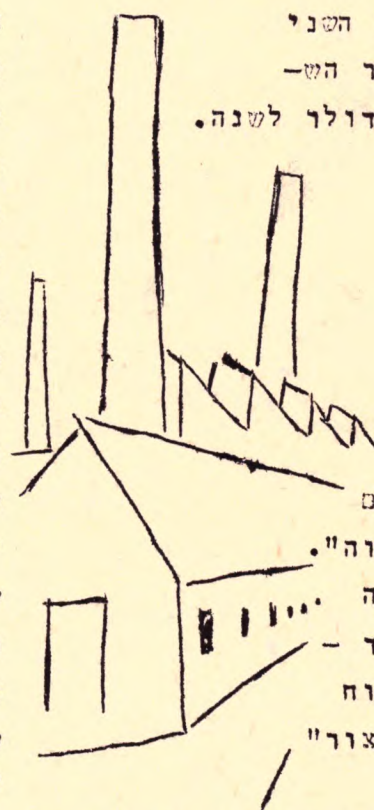
הגדול והיפה בארבעת מיני הצבעונים של ארצנו. גובה הגבעול מגיע בצל עד חצי מטר, ואורך הכותרת - עד ל-10 ס"מ. מצוי רק בצבע אדום, עם כתם צהוב-שחור בבסיס הכותרת. באיזור ההר הים תיכוני, בעל בצל מעמיק באדמה. נובט בראשית החורף בזוג עלים ופורח בסופו פרח אחד בראש גבעול הבוקע מביניהם.

בבית של אז ועכשו

מארהורת אני בימים עברו, ית ישנו 5 באחד החדרים הקטנים של בית ג', היה זה בערב כשהגיעה למת השנינה שעל אף כיבולי האור המאוחר שכבנו כבר אני והבת השניה במיטה כדי להמנע מנוכחותם של המיץ השני בשעת החלפת הבגדים בפגי'מות, לאחר זמן הופיעו גפתי גש שלשת הבנים שקיוו שיהיו ראשונים. לאחר 3 רגעים לפי שזונו המדוייק של אביה של י. היינו כולנו במיטות. זעתה הגיע תור הבדי-חות והסיפורים. נתחיל באבא שלי, אבל עליו אין בכלל מה לספר. הוא אף פעם לא פתח את פיו לספר משהו. פשוט "פלגמא". אבא של ר. כבר היה יותר פעיל וכיפר סיפורים בהמשכים כדי שנוכל להרדם. ואילו אביו של ג. בחר דוקא בחידות. לפי חשבונני נסאר עוד אב אחד, ההוא היה מנסה תמיד לרמותנו בכל מיני שטויות, אך משום מה הוא לא הצליח מעולם ולבסוף ספרנו את בדיחותינו וסיפורינו ונרדמנו. נו. וכיזוף? בבית הלוקרופ ביותר הננו. חדרנו הוא חדר שבו משתכנים ארבעה והפעם הוא מן הגדולים. את יופיו קשה לתאר במלים (אך אפשר לבוא לראותו)... בערבית כבר יש מה לעשות ובשעה שהשעון מורה מכבר אחרי 10.15 עדיין אין אנו נרדמים כיון שירה היום מאחרת ולהורים אין כבר דריסת רגל במקום הרי אפשר לנצל עוד שעה אחת לקרוא ספר. אם הספר אינו מעניין ישנה הזדמנות בלתי חוזרת לעשות חזרה בתנ"ך לקצת המבחן בשעור הראשון. אינני רוצה להרבות במלים אך חושבני שהרבה תהלות אפשר לומר על תבית הזה והיה כדאי לעבור אליו.

תוך כדי טיול בחצר המשק, החלטתי להעלות הפעם דברים על "גת". פוטע אני בדרך המובילה לסס ונכנס דרך השער, כאן קידמני השוער והחל לחוקרני לפטר בואי. הסברתי לו כמה העניין והוא הרשה לי להכנס לתחום הטריטוריה הבלעדית של המשק. עברתי על פני מחסנים ארוכים ובנייני ייצור חדשים ורחבי ידיים, מעליהם ארובות העשן הפליטו עשן סמיך, בחצר התרוצצו פועלים רבים, המכוונות להרמת משאות עגרו ברעש בחצר כשהן עמוסות בארגזים מלאי בקבוקים. תחילה התקשיתי להתמצא במקום כי עקב הפיתוח נוצרו רחובות רחבי ידיים ובקושי הצלחתי להגיע למשרד. זהו בנין הדור, עטור בגינת נוי נחמדה. נכנסתי פנימה. על השולחנות במשרד היו מונחות מכוונות כתיבה וטלפונים. באחד החדרים הבחנתי אף בכורמאות נוחות לישיבות. פוגש אני ביצחק פ. הצגתי עצמי והוא הכניסני לאחד החדרים. הזמין אותי לשבת. הרגשתי את עצמי לא טוב ביותר במחיצת הריהוט המפואר, אבל איך שהוא התיטבתי והחילותי לגלגל שאלות. יצחק שנבהל תחילה מזרם השאלות, הציח סיגוריה, חיכך בידו ופתח במתינות ובאורך רוח. "ובכן אתה שואל על הייצור בבית חרושת?"

א. תהיה עבודה ואופה בבית-החרושת בכל ימות השנה בלי עונות מתות כלומר שנוסף על תקופת ההדרים בחורף ואפונה ומיץ עגבניות וכו' באביב ובקיץ תתאפשר עבודה מוגברת גם בחתך לפי עונת פרי ההדר, כמו הבוטנים שזכנמו לייצור בעוד זמן מה. על ידי עבודה ואופה נוכל לשמור על צוות עובדים קבוע, הייצור המוגבר יאפשר ניצול יותר רציונלי של המכוונות.

כיצד מצליחה "גת" לעמוד בהתחרות עם גת החרושת הפרטיים שלא משווקים את תוצרתם לתנובה? "כאן לא קובע למי משווקים את

כיום אנו תופסים את המקום השני בייצור הכללי בארץ. הייצור השנתי שלנו נאמד ב-450 אלף דולר לשנה. בשיווק הפנימי בארץ נאמד הייצור בשנים ונתי מיליון לירות ישראליות.

כמה פועלים עובדים במפעל? "הממוצע הוא 150 פועל מהם 60 פועלים שכי-רים ויתר הם החברים משני המשקים. החלוקה בין האנשים בין האיחוד לבניינו היא שווה." לפי ידיעתי עברה "גת" השנה שלב של הרחבה ופיתוח מוגבר - במה זה התבטא? "הרחב ופיתוח יאפשרו את הגדלת מחזור הייצור"

התוצרת, אלא קובע מי שמצליח להוציא תוצרת טובה ומשובחת. אריזה נאה ובמ-חירו מוזלים. לכן בתי החרושת הפרטיים לא מגיעים לזה". במשק רווחת הטענה שהבנים מטרבים להכנס לעבוד ב"גת" בגלל העבודה השכירה משוטת לא מרגישים שהמפעל הוא שלהם. האם יש לך לומר משהו בעניין זה? יצחק הרהר קמעה וענה: "החיבה אינה נקוצה בעבודה שכירה ב"גת". כי עלינו לדעת שאי אפשר לבטל את העבודה השכירה בענף חרושתי שצורך עשרות ידים עובדות ושני המשקים גם יחד לא יכולים לספק אותן. כך, החיבה היא אחרת ופשוטה לגמרי, הבנים אינם נמשכים לעבודה בבית-החרושת. המצב הזה גרוע היות ונחוץ המשך למפעל, ואם הכנים לא ישתלבו בעבודה זו לא יהיה עתיד למפעל. מה מצבו של הפועל השכיר כבית החרושת ומה התנאים המוציאים שבת החרושת נותן לו? "כיום יש לנו פועלים בעלי דרגות שונות המקבלים את השכר לפי הדרג הזה. הפועלים מקבלים את כל ההענקות המגיעות להם, את כל העזרה והתנאים המוציאים הדרושים, ונושאים אף ברווחים של בית החרושת". הודיתי ליצחק ויצאתי לסייר בבית-החרושת. בתוך המולת הייצור הגדולה ניצלתי את ההזדמנות, ניגשתי לפועל תימני צעיר לימים. האצתי עצמי וניסיתי לדובב אותו. הצעיר שחשד תחילה בכוונותי עמד תוהה לרגע, התחל חביבו והחל לענות - "אני מקבל פה 160 ל"י נטו בחדש וזה מחלק ל-12 נפשות אנו במשפחתי. בקשר לתנאים הרי לפי דעתי איך שוני

שביבנות

הצעירים

יום כף

כ"א

פעם בשבוע אנחנו לא נחים ומטיילים בחוץ. אנחנו מתפזרים לכל מיני מקומות בקיבוץ. כשהיום הזה בא, אנחנו שמחים מאד כי זה יום הכף. פעם, כשלא נחנו בצהרים, היינו אצל קיל וראינו כל מיני חיות יפות: (נחשים, עטלף, ראש של כבש. ראינו גם כבשה שבבטן שלה היתה כבשה קטנה. ראינו כל מיני חרקים וכל מיני קנים של צפרים ואף את ביציהן.

יאיר ויעקב

קבוצת גפן.

הכלבה שלנו

אנחנו קיבלנו כלבה מאפרים ביום שני. עשינו לה מלונתה וקראנו לה בשם טוץ. טוץ רוב הזמן שוכבת במלונתה. וכשרוצים להוציא אותה היא בשוט אופן לא רוצה לצאת. עשינו לאפרים עוגה, ואנחנו הלכנו כבר כמה פעמים ואפרים לא היה שם. עד שלבסוף הוא היה. עכשו טוץ כבר רגילה אלינו רק שמטעירים אותה בלילה לבד היא בוכה אך אין דבר.

חנה

קבוצת גפן

ע"ק ט"ב

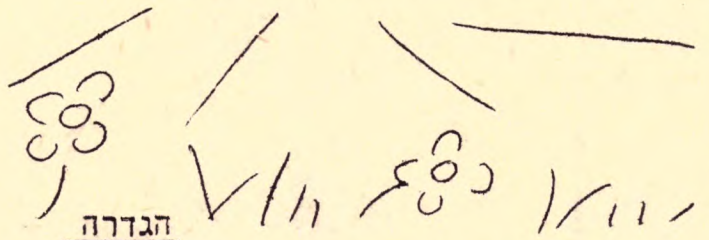
משק קית ספר (מ"ס 3)

את האספסת התחלנו לקצר לפני שבועים אחרי הקציר הראשון אפשר לומר שהשטח נראה די מוצלח מחוץ לעשב הבר שבקצירים הבאים ייעלמו. את הקרחות זרענו בידיים. היבול של חצי החלקה מסרנו למשק (הגדול) בגלל שהיה לנו עודף. בחודש שעבר ספקנו למטבח למעלה מ-800 ביציה, 30 ק"ג בשר - שפנים ועופות. לרפת סיפקנו 125 ליטר חלב מתחילת החודש.

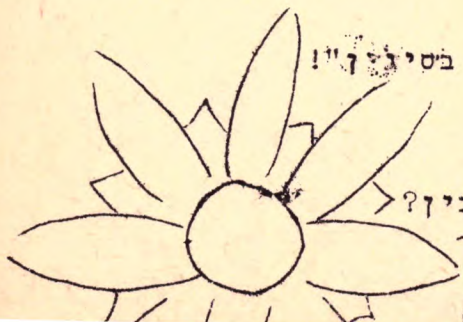
עובדי המשק

בתחילת החודש נזרעו 6 דונם ש"ש

שנכסו יפה. השקינו את השטח כדי לזרז את הנביטה ויחד עם הזריעה שנעשתה בידיים על ידי כיתה ח' פוזרו גם גפרת אמוץ ואחר כך עברו על השטח עם דיסקוס שכיסה את הזרעים. באותו הפטנט אנו מתכווננים לגדל עוד 10 עד 12 ד' חיטה לגרעינים שבחלקה וזירזנו את הגידול על ידי השקאה.

בשעת חזרה למסיבה, הוקראה הפסקה הבאה: "הגדרות נחפסו בסיגין, נאנקו והחוררו..."

מיכה א: אני יודע לדעת מה זה "הגדרות נחפסו בסיגין"!
דורון: אתה יודע מה זה גדרות?
מיכה: וכי?
דורון: גבול הס נחפסו בסיגין, מה אתה לא מביין?

בתה

מדינת

חברים צעירים שואלים, מדוע אנו נוהגים להעביר ילדים ישר "לכיתה ב'".
 אני מברך על הקרנות ואשתדל לענות בקיצור.
 הניסוח הנכון של השאלה הוא כמובן, מדוע אנו מחלקים את 18 שנות החינוך
 לפי 17 + 7 ולפי 12 + 6, כמקובל בארץ. והנה, הן התנועה הקיבוצית חחידה
 בעולם העושה כך. עושים כך גם באנגליה, רוסיה, באיטליה ועוד ארצות. לעומת
 זאת בארצות הברית, בצרפת ובעוד מדינות נוהגים כמו בישראל.
 בדרך כלל, בארצות שבהן גן הילדים הוא ממלכתי, מחזיקים בו את הילדים
 עד גיל 7. בארצות שלא כל הילדים מגיעים לגן, ממהרים להביא אותם בגיל 6
 לבית הספר, כי בית המשפחה לא יכול להספיק להם.
 בארץ יש גן ממלכתי, ולכן אין הגיון בשיטה המקובלת. ובאמת, מחנכים
 רבים תובעים כיום להתחיל את בית הספר רק בגיל 7 בכל הארץ.
 השאלה היא שאלה של בשלות. בכל העולט כעת דורשים, שכיחה א' תהיה ככל
 האפשר דומה לגן ילדים. אבל אם כך, יותר טוב להשאיר אותם בגן ולקיים בן
 גם את הפעולות השכיחות לגיל כיתה א' כגון - כתיבה וקריאה.
 הכתיבה והקריאה כשלעצמן אינן כמובן סימן עיקרי של בשלות. יש ילדים
 מפותחים המתעניינים בפעולות האלו במאוחר, ויש ילדים המקדימים לקרוא ולכתוב,
 אך אינם מפותחים ברגש וביחסי חברה.
 רוב הילדים מבשילים לאורח החיים של בית הספר רק בהתקרבתם לגיל 7.
 העברה בגיל 6 מוחתת אותם לפני הזמן ועל חלק ניכר מהם היא גם משפיעה
 קשה.

אם יהיו שאלות או טענות נוספות, אשמח להמשיך בבירור.

מ. סגל

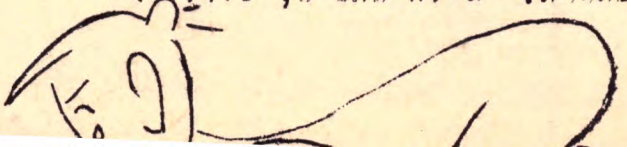
דגש קל

"הכוך א' ק!!!" "הפ!!!" "שכב!!!"
 "טען!!!"

נביחות מחרידות אזנים אלו נשמעו
 ביום קר אחד ממרכז הצריפים והחרידו
 את החושבים משוכחו בטעותם (כי חשבו
 שזהו כלב שוטף) עמדו מחייכים למראה
 הכיתה הנשכבת כהרף עין על הדשא לפ-
 קודתו של איש נמוך קומה ורחב גרם
 בעל שער אהוב ופדחת לבנה העומד
 כשמקל מונח גידו ומוכך להכות את כל
 מי שלא ימלא את פקודותיו.

המורה בשער גדנ"א: ... קצה הלהב
 בין הכתפים בקו ישר... נשמעה שאלה
 מהסחת: "איזה כתפים, של מי?"

עובד חדר האוכל פנה אל אחת הבנות
 (בבקשה למלא את המקומות בשולחן) בנוכח
 זה: "מה חסר לשני המקומות השלמים?"

אופנות ואספרות

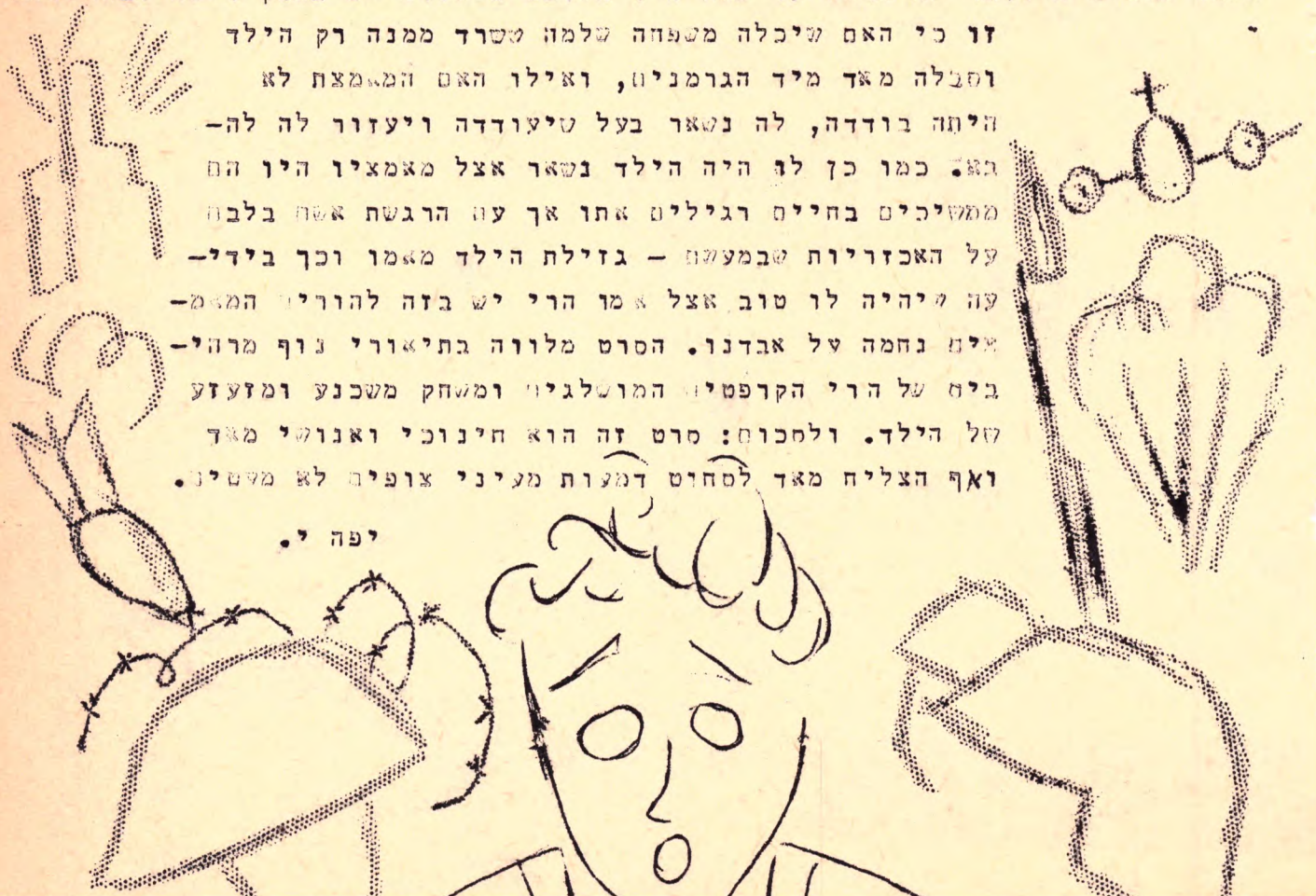
הסרט שראינו לאחרונה היה "הלב החצוי". עלילתו היא אודות ילד יוגוסלבי שאיבד את אמו במלחמת העולם השנייה בהיותו כבן שנה, ואחרי גלגולים רבים אומץ על ידי זוג גרמנים חשוך ילדים שאהבוהו מאד. בהיותו כבן 9 בערך החלה אמו שנשארה בחיים לחפש אחריו והגיעה בחיפושיה אל הוריו-מאמציו. עתה התנהל משפט סוער בו דרשה האם את ילדה. פסק הדין היה לטובתה והבן הוחזר לה ונסעה עמה לארצה-אריי יוגוסלביה.

סרט זה מעלה תעיה כאובה מאד שהיתה אקטואלית בשנות הארבעים של המאה הנוכחית ולא הסתיימה עד היום הזה והיא פרשת ילדים והורים שהופרדו באכזריות רבה על ידי הגרמנים בשנות המלחמה והם מחפשים זה את זה בכל קצווי העולם. מתוך בעיה זו נוצרת בעיה עמוקה וחשובה לא פחות והיא גם העיון המרכזי שבסרט: מי משתי האמהות חקבל את הילד? האם המאמצת שגידלה, טיפחה וחינכה את הנער והיא שעקרה מלבו את הפחד ממאורעות המלחמה והקנתה לו בטחון ועצמאות שנבעו אך ורק מתוך גיפולה המסור ומלא האהבה. או האם האמיתית שלא הכירה את ילדה שנלקח ממנה בעודו תינוק רך, שסבלה רבות מהנאצים, סבלה מאבדן כל משפחתה ומבדידות איומה והתייגעה הרבה בחיפושים אחרי בנה עד שמצאה אותו ואז כבר לא היה אותו התינוק בלא נער, ונגזר עליה לשמוע אותו אומר: "רצוני להשאר פה" (המלה "פה" משמעותה אצל הוריו-מאמציו).

אחרי משפט רג מתח שבו נשמעו טענות שני הצדדים שהיו צודקים הוכרחו השופטים להחליט איזו אם חקבל את הנער: האחת שהשקיעה בו הרבה טיפול, מסירות, אהבה ומאמצים, או השנייה שדרשה אותו עקב היותה אמו. הסוף הוא טוב - הילד מוחזר לאמו האמיתית ודבר זה מראה עד כמה היו השופטים אנושיים בפסק דינם ובהחלטתם

זו כי האם שיכלה משפחה שלמה לשרד ממנה רק הילד וסבלה מאד מיד הגרמנים, ואילו האם המאמצת לא היתה בודדה, לה נשאר בעל טיעודדה ויעזור לה לה-בא. כמו כן לה היה הילד נשאר אצל מאמציו היו הם ממשיכים בחיים רגילים אתו אך עם הרגשת אסח בלבם על האכזריות שבמעשה - גזילת הילד מאמו וכך בידי-עם מיהיה לו טוב אצל אמו הרי יש בזה להוריו המאמ-אים נחמה על אבדנו. הסרט מלווה בתיאורי נוף מרהי-בים של הרי הקרפטיים המושלגים ומשחק משכנע ומזעזע של הילד. ולסכום: סרט זה הוא חינוכי ואנושי מאד ואף הצליח מאד לסחוט דמעות מעיני צופיה לא משנים.

יפה י.

היילי פ כותבים

קשה ולא אוביקטיבית להתחיל לדבר על צה"ל
 אחרי שנמצאים בו תקופה כה קתרה (4 חודשים)
 יחסית לכל תקופת שרות החובה.

הבסיס בו אני נמצאת הוא בסיס צדדי של צה"ל
 שלכאורה חשיבותו קטנה. אנו כאילו צבא נפרד
 צבא נשים העומד בפני עצמו. החלון אל צה"ל
 כולו הנו צר, קטן ומרוחק. לנן צה"ל הינו
 רק מושג ידוע ומוסבר פחות או יותר, אבל לא

משהו מוחשי ולכן לא עליו אדבר אלא רק על העומד לפני. רגילים לשמוע על
 צבא כעל דבר מכני ונוקשה, שרגש וחרבות אינם מציית בו. העיקר הפיכת האדם
 לרובוט בלתי אנושי, הרגיל למלא פקודות ולבצען בדיקנות ומהירות ולכן
 הופחתי לצביונו הבלתי רגיל של הבסיס בו אני נמצאת. המטרה ללמד את הבנות
 להיות חילות ודעת להסתמש בנשק ולהסתגל לתנאים. ואילו העיקר - הצד המענין
 והיפה - במיוחד בקורס שלנו הוא לא לימוד החומר הצבאי לשמו, אלא אירגון
 חיי חברה.

את נפילת לחברה חדשה לגמרי ובלתי ידועה
 מרצונך או שלא מרצונך עליך להיות עם בנות
 שמינך מכירה אותך כלל ופליך להכיר ולהסתגל
 את לומדת לראות ולהבין את היחסים האנושיים
 מנקודת מבט שונה לגמרי מזו שהורגלת בביתך.
 בתוך המסגרת הצבאית הקבועה, המרובעת,
 קיימת יחסים אנושים יפים שלא פעם חמה את
 על קיומם ועל השתלבותך בתוכם.

החררה רק של בנות, בילוי בצוותא, דיור צפוף, תנאים לא קלים ומסגרת מחייבת
 של קורס, מלמדיה אותך לוותר על דברים ורצונות קטנים שלפניהם נראו לך חשובים
 לאין ערוך. דבריהם לפעם חיו בייבילך עיקר חשוב, נראים לך עתה באפסותם
 וקטנותם. אם למשל קר לאחת מחברותיך, עליך ללבש כוונתך אפילו את חו לך ואינך
 מבינה איך זה קר לחברותיך. דברים כאלה ודומים לאלה יוצרים רווח טובה ויחסי
 חברות בין הבנות, שאולי בתנאים אחרים לא היו יכולים להתקיים.
 נוצרים חיי חברה מאורגנים שהייתי רגילה אליהם פחות או יותר. ערבייה
 חובותיהם העומדים על רמה, קריאת שירים לאחר יום אימון קשה, ועוד מוסופים
 ערכים וחוכן על הלימוד היבש של הנשק.

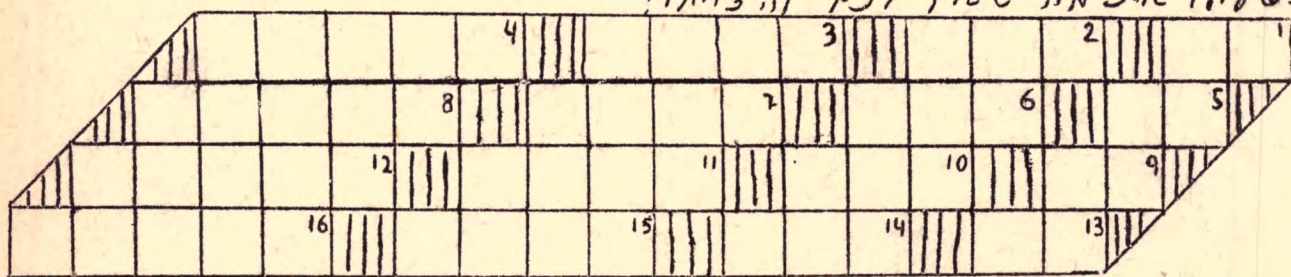
תבאבא

את

האמת!

חידון מודרג

המונח הראשון בחידון זה הוא מילה בת שתי אותיות. הוסף לה אות אחת, התאם את הסדר אם יש צורך וקבלת את המונח הבא? המסך כך עד סוף השורה והחל באותה צורה בכל שורה חדשה. הציונים: 1 גיבור עם שויצרי. 2 גיבור עם בלגי. 3 צ'ינת נמ. 4 כסף איטלקי. 5 מחפש. 6 המואביה. 7 היתר. 8 להגיע לעמק הסוה. 9 ילוד. 10 השן החזקה בפי בעלי החיים. 11 חכמה. 12 בדיקה ידיעות. 13 ברה. 14 ארץ אפיתית. 15 אחד מחדשי השנה. 16 יונה. תפצלו את שאלון זכר והציונים!

חידון פסגורט

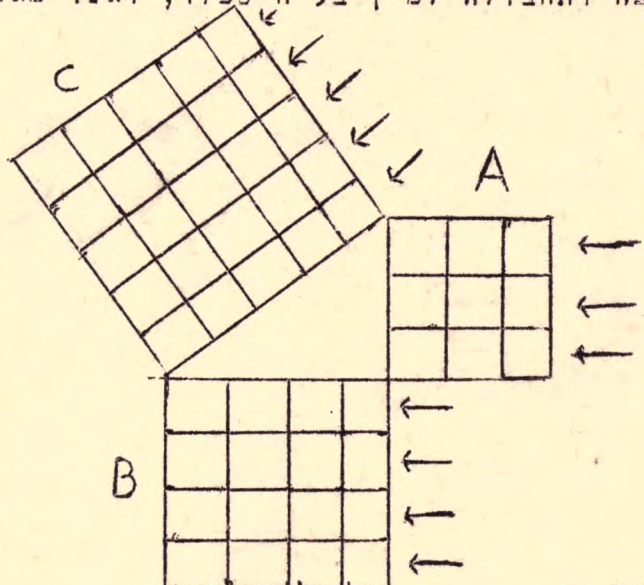
בחידון שלפנינו עלינו למצוא 15 מילים לפי ההגדרות ולהכניסן לתוך השורות הממוננות בחיצים-כלומר בשורות המאוזנות. לאחר שמלאנו את המרובעים $A+B$ עלינו להכניס לתוך המרובע C מילים שצריכות להיות מורכבות מהאותיות בהן מלאנו את $A+B$.

ואלה ההגדרות: A. נוכל. B. שמחה. C. סגורה, עסיס ענבים, בקסת רבים, ארץ. פזולת האל

פרי על עץ וצומח באדמה.

מבצע. אחר, האצ'י בכמה מילים.

נסו נא למצוא עצה ותחבולה למין בעיה שכזו, ואנו מאחלים לכם הצלחה!

הערת המערכת

סוף סוף לאחר ריצות, ומאמצי על אנושיים הצלחנו להעלות את החייל בחכמה. אנו החפצת על המטרת של הסדר "חילופים" (לא) כמטריס בחקרה ש... וכך את "דף המחנך" שבו נשתדל לענות על השאלות בחינוך מצד קוראינו.